

Zagreb, 15. listopada 2020.

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

Drščevka 1
52000 Pazin

Na broj: P-4/2020

Tužitelj: **BUTAN PLIN d.o.o.**, Novigrad, Ulica rijeke Dragonje 23, OIB: 80051835685 koje zastupaju odvjetnici iz Kovačević Prpić Simeunović odvjetničko društvo d.o.o., Zagreb, Trg žrtava fašizma 6

Tuženik: **Stečajna masa iza EUROTHERM d.o.o. u stečaju**, Novigrad, Sv. Vidal 34, OIB: 88803737741, zastupana po stečajnom upravitelju Štefanu Roli, a on zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Tin Matić i partneri d.o.o., Zagreb, Vlačka 95

PODNEŠAK TUŽITELJA

kojim se očituje na
podnesak tuženika od 31. kolovoza 2020.

2x, prilog

1. Tužitelj je 1. rujna 2020. godine zaprimio podnesak tuženika od 31. kolovoza 2020. u kojem tuženik ističe svoje navode vezane uz predmetni postupak. Tužitelj osporava sve tuženikove navode, ostaje kod svih navoda iznesenih u dosadašnjem tijeku postupka te se u nastavku ovog podneska očituje na predmetni tuženikov podnesak.

2. Tuženik netočno i neosnovano ističe da ima pravni interes za podnošenje protutužbe.

Točna je sljedeća tvrdnja tuženika:

„(...) isto tako je točno da je tijekom otvorenog stečajnog postupka utvrđeno da u stečajnoj masi pravnog prednika tuženika nije bilo novčanih sredstava za pokriće troškova stečajnog postupka te da niti jedan od stečajnih vjerovnika nije predujmio iznos za pokriće troškova postupka temeljem čega je naslovni sud rješenjem St-377/16 od 31. siječnja 2017. obustavio i zaključio stečajni postupak nad tuženikom (...)“

Dokaz: - Podnesak tuženika od 31. kolovoza 2020. (u spisu)

Također, iz samog obrazloženja Rješenja Trgovačkog suda u Pazinu od 31. siječnja 2017, poslovni broj: St-377/16 (dalje u tekstu: „**Rješenje o obustavi i zaključenju stečajnog postupka**“), jasno proizlazi sljedeće:

„Niti jedan od vjerovnika nije podnio svoje očitovanje povodom prijedloga stečajnog upravitelja za obustavu i zaključenje stečajnog postupka.

Stoga je, temeljem čl. 293. st. 1. SZ-a, valjalo riješiti kao u izreci.

Stečajni upravitelj može i nakon obustave i zaključenja stečajnoga postupka u ime stečajnoga dužnika, a za račun stečajne mase nastaviti s unovčenjem imovine dužnika i s ostvarenim sredstvima postupiti prema odredbi iz čl. 133. st. 1. SZ-a (čl. 293. st. 4. SZ-a)“

Dokaz: - Rješenje Trgovačkog suda u Pazinu od 31. siječnja 2017, poslovni broj: St-377/16 (u spisu)

Dakle, iz sadržaja obrazloženja Rješenja o obustavi i zaključenju stečajnog postupka proizlazi da je sud na temelju odredbe članka 293. stavka 1. Stečajnog zakona (Narodne novine br. 71/2015., dalje u tekstu: „SZ“) odlučio obustaviti i zaključiti stečajni postupak.

Uz navedeno, sud se u citiranom obrazloženju Rješenja o obustavi i zaključenju stečajnog postupka pozvao na članak 293. stavak 4. SZ-a, koji određuje da stečajni upravitelj može i nakon obustave i zaključenja stečajnog postupka u ime stečajnog dužnika, a za račun stečajne mase nastaviti s unovčenjem imovine dužnika i s ostvarenim sredstvima postupiti prema odredbi iz članka 133. stavka 1. SZ-a.

Odredba članka 293. stavka 4. SZ-a jasno upućuje na primjenu odredbe članka 133. stavka 1. SZ-a.

Člankom 133. stavkom 1. SZ-a određeno je da nakon zaključenja stečajnoga postupka prema odredbi članka 132. stavka 2. SZ-a stečajni upravitelj može u ime i za račun stečajne mase unovčiti imovinu dužnika i prikupljenim sredstvima namiriti nastale troškove stečajnoga postupka, a neiskorišteni iznos uplatiti u Fond za namirenje troškova stečajnoga postupka.

Točna je tvrdnja tuženika da se odredba članka 133. stavka 1. SZ-a primjenjuje kada su ispunjenje zakonske pretpostavke vezane uz unovčenje imovine stečajnog dužnika, međutim nejasna je veza istaknute tvrdnje i tvrdnje tuženika da i dalje postoji mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika.

Iz sadržaja odredbe članka 133. stavka 1. SZ-a jasno proizlazi da se iz sredstava prikupljenih unovčenjem imovine stečajnog dužnika mogu namiriti troškovi stečajnog postupka, a neiskorišteni iznos uplatiti u Fond za namirenje troškova stečajnog postupka.

Dakle, sukladno odredbi članka 133. stavka 1. SZ-a ne postoji mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika.

Netočna je tvrdnja tuženika da je tužitelj neuspješno pokušao upisati pravni subjektivitet tuženika u sudski registar, budući da stečajni upravitelj nakon zaključenja stečajnog postupka nije u ime i za račun stečajne mase unovčio imovinu dužnika.

Tužiteljev zahtjev za upisom tuženika u sudski registar odbijen je iz razloga što nisu ispunjene zakonske pretpostavke za upis stečajne mase u sudski registar iz članka 289. stavka 5. i članka 437. stavka 2. SZ-a, tj. u predmetnom stečajnom postupku nije određeno nastavljanje postupka radi naknade diobe niti se vodio stečajni postupak nad imovinom pravne osobe koja je prestala postojati.

Navedeno je jasno istaknuto u dijelu obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda RH od 5. prosinca 2019., PŽ-7027/2019:

„ Zakonske pretpostavke za upis stečajne mase u sudski registar, proizlaze iz odredaba čl. 289. st. 5. i 437. st. 2. SZ-a. Prvostupanjski sud je, po ocjeni ovog suda, pravilno i zakonito odlučio o neispunjenosti tih pretpostavki za upis stečajne mase u sudski registar. Stanje u spisu u ovoj pravnoj stvari upućuje na to da ovdje **nije određeno nastavljanje postupka radi naknadne diobe niti se vodi stečajni postupak nad imovinom pravne osobe koja je prestala postojati**. Odatle neosnovanost predlagateljevih žalbenih razloga.“

Dokaz: - Rješenje Visokog trgovačkog suda RH od 5. prosinca 2019., poslovni broj: PŽ-7027/2019 (u spisu)

Dakle, tužiteljev zahtjev nije odbijen iz razloga što stečajni upravitelj nakon zaključenja stečajnog postupka nije u ime i za račun stečajne mase unovčio imovinu pravnog prednika tuženika, nego iz razloga što nisu ispunjene zakonske pretpostavke za upis stečajne mase u sudski registar iz članka 289. stavka 5. i članka 437. stavka 2. SZ-a.

Također, nejasno je tuženikovo pozivanje na odredbe članka 289. i članka 437. SZ-a vezane uz stranačku sposobnost stečajne mase, u svrhu opravdanja njegovog pravnog interesa za podnošenje protutužbe.

Na temelju okolnosti da je stečajnoj masi priznata stranačka sposobnost posebnim zakonom (SZ) i to pod točno određenim pretpostavkama, nije moguće *a priori* izvesti zaključak da tuženik automatizmom ostvaruje i pravni interes za pokretanjem bilo kakvog sudskog postupka.

Stranačka sposobnost i pravni interes predstavljaju dvije različite procesne pretpostavke.

Pravni interes predstavlja moralni ili ekonomski interes zaštićen pravom, dok je stranačka sposobnost svojstvo određenog subjekta da može biti nositeljem parničnih procesnih prava i dužnosti.

Dakle, na temelju odredbi članka 289. i članka 437. SZ-a nije moguće izvesti zaključak o postojanju pravnog interesa tuženika.

Tužitelj također osporava tvrdnju tuženika da i dalje postoji opcija ispunjenja uvjeta za nastavak stečajnog postupka radi naknadne diobe, kojim ne bi bili namireni samo vjerovnici stečajne mase već i stečajni vjerovnici.

Odredbama članka 289. SZ-a određene su zakonske pretpostavke za provedbu postupka naknadne diobe.

Člankom 289. stavkom 1. SZ-a određeno je da će sud na prijedlog stečajnoga upravitelja, kojega od stečajnih vjerovnika ili po službenoj dužnosti odrediti nastavljanje postupka radi naknadne diobe ako se nakon završnoga ročišta:

- ostvare pretpostavke da se zadržani iznosi podijele stečajnim vjerovnicima ili
- iznosi koji su isplaćeni iz stečajne mase vrate u masu ili
- pronađe imovina koja ulazi u stečajnu masu.

S obzirom na prethodno istaknute zakonske pretpostavke i na činjenicu da tuženik ne obrazlaže koja je to pretpostavka ispunjena za nastavljanje postupka radi naknadne diobe, nejasno je na temelju čega tuženik zaključuje da i dalje postoji opcija ispunjenja uvjeta za nastavak navedenog postupka.

Suprotno tvrdnjama tuženika, provedba postupka radi naknade diobe nije moguća u konkretnom slučaju, budući da nije moguće ispunjenje niti jedne zakonske pretpostavke određene člankom 289. stavkom 1. SZ-a.

S obzirom na to da namirenje stečajnih vjerovnika nije više moguće i da se ne može ostvariti osnovni cilj provođenja stečajnog postupka sukladno članku 2. SZ-a, **ne postoji pravna korist koju bi tuženik mogao ostvariti za sebe** u slučaju usvajanja protutužbe (korist bi nastala samo za Fond za namirenje stečajnog postupka) te stoga **tuženik nema pravni interes za podnošenje protutužbe** pa tužitelj predlaže naslovnom sudu odbaciti podnesenu protutužbu kao nedopuštenu.

3. Osim što nema pravni interes za podnošenje protutužbe, tuženik nema ni aktivnu legitimaciju za podnošenje protutužbe.

Člankom 77. stavkom 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., dalje u tekstu: „ZPP“) određeno je da se **posebnim propisima određuje tko može biti stranka u postupku**, osim fizičkih i pravnih osoba. U odnosu na stečajnu masu, aktivna legitimacija dana joj je odredbama SZ-a kojima je reguliran **postupak naknadne diobe** (članak 289. SZ-a) i **stečajni postupak nad likvidacijskom imovinom** (članak 437. SZ-a).

Člankom 289. stavkom 4. SZ-a, koji regulira **naknadnu diobu**, određeno je da je imovina iz članka 289. stavka 1. SZ-a stečajna masa i da se na nju na odgovarajući način primjenjuju odredbe SZ-a o stečajnom dužniku i njegovim tijelima. U ime i za račun te mase, mogu se voditi sporovi, ako SZ-om nije drukčije određeno.

Člankom 289. stavkom 1. SZ-a određeno je da će sud na prijedlog stečajnoga upravitelja, kojega od stečajnih vjerovnika ili po službenoj dužnosti **odrediti nastavljanje postupka** radi naknadne diobe ako se nakon završnoga ročišta:

- ostvare pretpostavke da se zadržani iznosi podijele stečajnim vjerovnicima ili
- iznosi koji su isplaćeni iz stečajne mase vrate u masu ili
- pronađe imovina koja ulazi u stečajnu masu.

U konkretnom slučaju, stečajni sud nije odredio nastavljanje postupka, a ne može ga ni odrediti jer nisu ispunjenje zakonske pretpostavke za njegovo nastavljanje.

Nadalje, člankom 437. stavkom 3. SZ-a, koji uređuje **stečajni postupak nad likvidacijskom imovinom**, određeno je da se na stečajnu masu na odgovarajući način primjenjuju odredbe SZ-a o stečajnom dužniku i njegovim tijelima. U ime i za račun te mase mogu se voditi sporovi, ako SZ-om nije drukčije određeno. Nesporno je da se u konkretnom slučaju nad tuženikom ne vodi stečajni postupak nad likvidacijskom imovinom.

Izvan navedena dva slučaja kada je stečajnoj masi temeljem izričitih zakonskih odredbi priznata aktivna legitimacija, stečajna masa ne može imati svojstvo tužitelja.

S obzirom na to da u slučaju tuženika nisu ispunjene zakonske pretpostavke iz članaka 289. i 437. SZ-a, tuženik nema aktivnu legitimaciju za podnošenje protutužbe u konkretnom postupku, te tužitelj predlaže naslovnom sudu odbaciti protutužbu tuženika i iz tog razloga.

4. Nadalje, tužitelj ističe da podnošenjem protutužbe tuženik postupa suprotno načelu savjesnog korištenja procesnih ovlaštenja.

Tuženik je trebao, ukoliko je stvarno smatrao da ima osnovano potraživanje prema tužitelju, podnijeti protutužbu odmah nakon zaprimanja tužiteljeve tužbe dok je stečajni postupak još bio u tijeku, a ne čekati da prođu četiri godine te podnijeti protutužbu nakon što je stečajni postupak obustavljen, a tuženik kao pravna osoba brisan iz sudskog registra. Očito je da je tuženik podnio protutužbu samo kao „protutežu“ tužbenim zahtjevima tužitelja te da takvo postupanje tuženika predstavlja **obijesno parničenje**, tim više što u slučaju ostvarenja uspjeha u sporu od strane tuženika, tuženik neće ostvariti nikakvu pravnu korist za sebe (korist može nastati samo za Fond za namirenje troškova stečajnog postupka).

Nadalje, postavljanjem milijunskog protutužbenog zahtjeva znatno se povećava vrijednost predmeta spora (dalje u tekstu: „VPS“) pa time i troškovi postupka, pri čemu je tužitelj doveden u neravnopravan položaj u odnosu na mogućnost nadoknade troškova postupka od strane tuženika. S obzirom da je tuženik stečajna masa u kojoj nema imovine, kad tužitelj uspije u sporu neće imati mogućnosti nadoknaditi od tuženika parnične troškove koje je imao u svezi s protutužbenim zahtjevima jer tuženik nema sredstva iz kojih bi se ti troškovi podmirili.

U prilog istaknutom shvaćanju tužitelja da se na strani tuženika radi o objesnom parničanju govori i činjenica da tuženik predlaže niz vještačenja u svrhu dokazivanja svojih tvrdnji, međutim, upitno je hoće li se ta vještačenja provesti s obzirom da tuženik ne raspolaže novčanim sredstvima u stečajnoj masi iz kojih bi se predujmili njihovi troškovi.

Takvo postupanje tuženika ukazuje na to da tuženik ne postupa u cilju ostvarivanja svojih legitimnih prava već da se radi o **zlouporabi procesnih ovlaštenja** njihovim korištenjem protivno njihovoj svrsi. Pri tome stečajni upravitelj tuženika ne postupa s dužnom pažnjom (članak 89. SZ-a) te sukladno odredbama članka 92. SZ-a postoji osnova za njegovu odgovornost za štetu koja može nastati tužitelju zbog objesnog parničanja tuženika u konkretnom postupku.

Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže naslovnom sudu sukladno članku 10. stavku 1. ZPP-a onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku i odbaciti protutužbu.

5. Tužitelj prigovara i VPS-u naznačenom od strane tuženika.

Tuženik je u podnescima od 1. srpnja 2020. i 31. kolovoza 2020. naznačio VPS u ukupnom iznosu od 2.981.156,25 kuna, tako što je zbrojio VPS iz tužbe (500.001,00 kn) i VPS-ove eventualno kumuliranih protutužbenih zahtjeva (496.231,05 kn + 1.984.924,20 kn).

Tako određeni VPS je pogrešno i suviše visoko određen.

Iz tužnikovih podnesaka moguće je utvrditi da prvopostavljeni i drugopostavljeni protutužbeni zahtjev predstavljaju eventualno kumulirane protutužbene zahtjeve, u smislu članka 188. stavka 2. ZPP-a i da proizlaze iz različitih pravnih osnova.

Također, tužbeni zahtjevi tužitelja i protutužbeni zahtjevi tuženika proizlaze iz različitih pravnih osnova. Stoga, VPS se u konkretnom slučaju utvrđuje sukladno članku 37. stavku 2. ZPP-a, tj. prema vrijednosti svakoga pojedinog zahtjeva.

Člankom 37. stavkom 2. ZPP-a određeno je da ako zahtjevi u tužbi proizlaze iz raznih osnova, ili pojedine zahtjeve ističu različiti tužitelji ili su pojedini zahtjevi istaknuti protiv različitih tuženika, vrijednost predmeta spora određuje se prema vrijednosti svakoga pojedinog zahtjeva.

S tim u svezi, tužitelj upućuje i na sudsku praksu Visokog trgovačkog suda RH od 8. lipnja 2017., poslovni broj: Pž-2141/2013:

„U konkretnom slučaju radi se o eventualnoj kumulaciji tužbenih zahtjeva koji su u međusobnoj vezi (čl. 188. st. 2. ZPP-a) pa se sukladno odredbi čl. 37. st. 2. ZPP-a vrijednost predmeta spora određuje prema vrijednosti svakog pojedinog zahtjeva, a ne prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. Dakle, pri eventualnoj kumulaciji tužbenih zahtjeva mjerodavna je vrijednost svakog pojedinog zahtjeva te se vrijednosti predmeta sporova tih zahtjeva ne zbrajaju jer tužitelj ne traži da se prihvate oba postavljena zahtjeva. Posljedično tome, i trošak parničnog postupka valja računati s obzirom na poduzete radnje glede svakog zahtjeva zasebno.“

Dokaz: - Rješenje Visokog trgovačkog suda RH od 8. lipnja 2017., broj: Pž 2141/2013

Dakle, pri eventualnoj kumulaciji tužbenih zahtjeva nije moguće odrediti VPS tako da se zbroje vrijednosti pojedinih zahtjeva, kako je to tuženik naznačio u svojim podnescima.

Također, VPS se u konkretnom slučaju ne može odrediti niti na način da se zbroji VPS iz tužbe s VPS-om protutužbenih zahtjeva, budući da se zahtjevi iz tužbe i protutužbe temelje na različitim osnovama.

Stoga, tužitelj predlaže naslovnom sudu da sukladno članku 40. stavku 3. ZPP-a provjeri točnost naznačenog VPS-a i posebnim rješenjem odredi novi VPS.

S obzirom na to da je tuženik pogrešno odredio VPS, tužitelj prigovara i troškovnicima tuženika istaknutim u podnescima od 1. srpnja i 31. kolovoza 2020. kao suviše visoko određenima.

6. Iako tužitelj smatra da tužnikovu protutužbu treba odbaciti, iz svih razloga koje je ranije istaknuo, opreza radi u nastavku podneska tužitelj će se detaljnije očitovati i na tvrdnje tuženika iz podnesak od 31. kolovoza 2020. godine koje se tiču merituma spora.

7. Prijenos prava građenja bio je predmet Ugovora o prijenosu nekretnine od 29. ožujka 2006. (dalje u tekstu: „**Ugovor o prijenosu nekretnine**“) kako je to tužitelj detaljno obrazložio u točki 4. svog podneska od 4. kolovoza 2020.

Okolnost da Ugovor o prijenosu nekretnine ne sadrži izraz „pravo građenja“ nije od utjecaja na valjanost predmetnog ugovora, budući da su društvo VELEBIT-TRGOVINA d.o.o. i tuženik u cijelosti ispunili obveze koje iz njega nastaju.

Suprotno navodima tuženika, pravilo *falsa nominatio non nocet* može se primijeniti u konkretnom slučaju, budući da su tuženik i društvo VELEBIT-TRGOVINA d.o.o. postigli sporazum glede samog objekta Ugovora o prijenosu nekretnine – prijenos prava vlasništva zemljišta, prava građenja i vlasništvo zgrada sagrađenih na pravu građenja, kako je to tužitelj detaljno obrazložio u točki 4. svog podneska od 4. kolovoza 2020.

8. Nejasna je i neosnovana tvrdnja tuženika da je tužitelj taj koji je prema tuženiku morao postavljati zahtjeve za zaštitu prava i interesa u pogledu prava građenja i vlasništva zgrada sagrađenih na pravu građenja, s obzirom na to da je tužitelj u **kvalificiranom posjedu predmetne nekretnine** i da

tuženik, kao upisani nositelj prava građenja, nikada nije postavljao nikakve zahtjeve niti pokretao bilo kakve postupke vezane uz pravo građenja i zgrada sagrađenih na pravu građenja protiv tužitelja.

9. Tuženik netočno i paušalno ističe da su sporni tužitelji navodi vezani uz neizvršavanje posjedovnih čina od strane tuženika, kao i navodi vezani uz nepostojanje upisa prava građenja u poslovnim knjigama tuženika.

Iz činjeničnog stanja predmetnog postupka nesporno je da je prvi tuženikov upit vezan uz tumačenje situacije oko predmetnog prava građenja i vlasništva zgrada sagrađenih na pravu građenja (nakon sklapanja Ugovora o prijenosu nekretnine) tužitelj zaprimio tek nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, tj. 23. svibnja 2016.

Dakle, u razdoblju dužem od 10 godina, tj. od 29. ožujka 2006. (dan sklapanja Ugovora o prijenosu nekretnine) pa sve do 23. svibnja 2016. tuženik nije postavljao nikakve zahtjeve vezane uz pravo građenja i vlasništva zgrada sagrađenih na pravu građenja.

10. Tuženik potvrđuje tvrdnju tužitelja da Ugovor o prijenosu nekretnine predstavlja između ostalog i pravnu osnovu na temelju koje je izvršen prijenos prava vlasništva zemljišta s pravnog prednika tuženika na društvo VELEBIT-TRGOVINA d.o.o. i na temelju koje je provedena uknjižba prava vlasništva zemljišta u korist društva VELEBIT-TRGOVINA d.o.o., u zemljišnoj knjizi.

Tuženik je u točki 3. podneska od 31. kolovoza 2020. istaknuo sljedeće:

„Slijedom svega navedenog, ugovorne strane predmetnog Ugovora, odnosno pravni prednik tužitelja VELEBIT TRGOVINA d.o.o. i pravni prednik ovdje tuženika vlastitim očitovanjem volja sklopili su 29. ožujka 2006. Ugovor o prijenosu nekretnine kojom je na pravnog prednika tužitelja prenijeto pravo vlasništva nad nekretninama opterećenim pravom građenja.“

S obzirom na to da je na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine provedena uknjižba prava vlasništva zemljišta u korist društva VELEBIT-TRGOVINA d.o.o., u zemljišnoj knjizi, neosnovan je tuženikov protutužbeni zahtjev za utvrđenjem Ugovora o prijenosu nekretnine u cijelosti ništetnim.

11. Tuženik u svom podnesku od 31. kolovoza 2020. ponavlja niz tvrdnji na koje se tužitelj detaljno očitovao u svom podnesku od 4. kolovoza 2020., a na koje tužitelj upućuje radi izbjegavanja ponavljanja. To se osobito odnosi na sljedeće tvrdnje tuženika:

- tuženikova tvrdnja da je Ugovorom o prijenosu nekretnine ugovorena nedopuštena činidba - točka 6. podneska tužitelja od 4. kolovoza 2020.;
- tuženikova tvrdnja da je Ugovor o prijenosu nekretnine trgovački ugovor - točka 7. podneska tužitelja od 4. kolovoza 2020.;
- tuženikova tvrdnja da je tužitelj u nepoštenom posjedu prava građenja i pripadnosti prava građenja - točka 8. podneska od 4. kolovoza 2020.

12. S obzirom na to da se tužitelj nalazi u poštenom posjedu prava građenja i zgrada sagrađenih na pravu građenja (kako je to detaljno obrazloženo u točkama 8. i 9. tužiteljevog podneska od 4. kolovoza 2020.) tužiteljev zahtjev za nadoknadom koristi je neosnovan.

13. Budući da su pravo građenja i zgrade sagrađene na pravu građenja u nepromijenjenom obliku (očuvanog identiteta) – pravo građenja i zgrade sagrađene na pravu građenja i dalje fizički postoje i moguć je njihov promet u nepromijenjenom obliku, neosnovano je tuženikovo osporavanje nepromjenjivosti oblika prava građenja i pripadnosti prava građenja.

Tužitelj se protivi prijedlogu tuženika za provedbom vještačenja na okolnost nepromjenjivosti oblika prava građenja i pripadnosti prava građenja, budući da je provedba predmetnog vještačenja neekonomična, nesvrhovita i nepotrebno odugovlači predmetni postupak.

14. Suprotno navodima tuženika, postavljanjem zahtjeva za nadoknadom naknade za iskorištavanjem zemljišta na kojem postoji teret prava građenja tužitelj ne priznaje da se nalazi u nepoštenom posjedu prava građenja i zgrada sagrađenih na pravu građenja.

Iz sadržaja točke 10. tužiteljevog podneska od 4. kolovoza 2020. moguće je jasno utvrditi da je tužitelj postavio zahtjev za nadoknadom za iskorištavanjem zemljišta na kojem postoji teret prava građenja u slučaju da naslovni sud usvoji ili djelomično usvoji jedan od postavljenih protutužbenih zahtjeva i utvrdi ta tužitelj nije nositelj prava građenja i vlasnik zgrada.

Slijedom navedenog, postavljanjem zahtjeva za takvom nadoknadom tužitelj nije priznao da bi se nalazio u nepoštenom posjedu prava građenja i zgrada sagrađenih na pravu građenja.

15. Nejasna je tvrdnja tuženika da tužiteljeve tražbine prema tuženiku s osnove onoga što je tuženik primio na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine i mjesečne naknade za zemljište ne postoje zbog tužiteljevog nepoštenog posjedovanja prava građenja i pripadnosti prava građenja.

Tužitelj je u podnesku od 4. kolovoza 2020. istaknuo prigovor prijeboja svojih **potraživanja prema tuženiku s osnove onoga što je tuženik primio na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine i mjesečne naknade za zemljište**, u slučaju da naslovni sud utvrdi da su tuženikovi zahtjevi za utvrđenjem ništetnosti Ugovora o prijenosu nekretnine i naknade koristi ili supsidijarni tuženikov zahtjev za isplatom iznosa od 1.984.924,20 kuna u cijelosti ili djelomično osnovani.

S obzirom na to da je na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine tuženik stekao poslovni udio u društvu VELEBIT-TRGOVINA d.o.o., koji je tužitelj nakon toga kupio od tuženika i za to mu isplatio iznos od 1.848.432,75 kuna, u slučaju utvrđenja ništetnim Ugovora o prijenosu nekretnine tužitelj bi s osnove članka 323. ZOO-a imao prema tuženiku tražbinu u iznosu od 1.848.432,75 kuna uvećanu za pripadajuću zateznu kamatu, na ime tržišne vrijednosti poslovnog udjela koji je tuženik stekao u društvu VELEBIT-TRGOVINA d.o.o. na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine.

Člankom 323. ZOO-a stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, dalje u tekstu: „ZOO“) određeno je da je **svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a ako to nije moguće**, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, **ima se dati odgovarajuća naknada u novcu**, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

Stoga, ako naslovni sud utvrdi da je Ugovor o prijenosu nekretnine ništetan, osnovan je tužiteljev prigovor prijeboja svog potraživanja prema tuženiku s osnove onoga što je tuženik primio na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine i mjesečne naknade za zemljište.

Točna je tvrdnja tuženika da predmet ovog postupka nije utvrđivanje ništetnosti Ugovora o prijenosu poslovnih udjela od 2. listopada 2006., sklopljen između tužitelja i pravnog prednika tuženika, međutim Ugovor o prijenosu poslovnih udjela bitan je u svrhu utvrđivanja visine potraživanja tužitelja, tj. tržišne vrijednosti poslovnog udjela koju je tužitelj isplatio tuženiku u svrhu stjecanja njegovog poslovnog udjela u društvu VELEBIT-TRGOVINA d.o.o., koji je tuženik prethodno stekao na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine – ugovora čiju valjanost tuženik osporava u predmetnom postupku.

Stoga, Ugovor o prijenosu poslovnih udjela od 2. listopada 2006., sklopljen između tužitelja i pravnog prednika tuženika, relevantan je za utvrđivanje visine tužiteljevog potraživanja prema tuženiku s osnove onoga što je tuženik primio na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine.

U odnosu na istaknuti tužiteljev prigovor radi prijeboja svog potraživanja prema tuženiku s osnove mjesečne naknade za zemljište, tužitelj ističe da je člankom 281. stavkom 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 152/14, dalje u tekstu: „ZVDSP“) jasno određeno **da je nositelj prava građenja dužan vlasniku zemljišta plaćati mjesečnu naknadu za zemljište u iznosu prosječne zakupnine za takvo zemljište, ako nije što drugo ugovoreno.**

Sukladno navedenoj zakonskoj odredbi nositelj prava građenja dužan je vlasniku zemljišta plaćati mjesečnu naknadu za zemljište u iznosu prosječne zakupnine za takvo zemljište te, u slučaju da sud usvoji ili djelomično usvoji jedan od protutužbenih zahtjeva tuženika i utvrdi da tužitelj nije nositelj prava građenja i vlasnik zgrada, tužitelj, kao vlasnik zemljišta, ima prema tuženiku tražbinu s osnove naknade za zemljište u ukupnom iznosu od 1.080.000,00 kuna sa zateznim kamatama kako su određene u tužiteljevom podnesku od 4. kolovoza 2020.

Stoga, ako naslovni sud utvrdi da je tuženikov zahtjev za isplatom iznosa od 1.984.924,20 kuna osnovan, osnovan je tužiteljev prigovor prijeboja svojih potraživanja prema tužitelju s osnove onoga što je tuženik primio na temelju Ugovora o prijenosu nekretnine i mjesečne naknade za zemljište.

16. Zahtjev tuženika za isplatom iznosa od 1.984.924,40 kuna, u slučaju da naslovni sud usvoji bilo koji od postavljenih tužbenih zahtjeva je neosnovan i u svakom slučaju u zastari.

Tužitelj upućuje naslovni sud na točke 12. i 13. svog podneska od 4. kolovoza 2020. gdje je istaknuta tužiteljeva tvrdnja detaljno obrazložena.

Uz navedeno, tužitelj ističe da bi usvajanjem eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva sud postupio suprotno načelu pravne sigurnosti, jer bi tuženiku dosudio iznos na temelju buduće neizvjesne okolnosti koju nije moguće dokazati.

Naime, tuženik temelji svoj zahtjev na pretpostavci da preostaje daljnjih 20 godina iskorištavanja prava građenja.

Tužitelj osporava istaknutu tvrdnju tuženika i ističe da takva pretpostavka predstavlja buduću neizvjesnu okolnost, a ne dokazivu činjenicu na temelju koje naslovni sud može utemeljiti svoju odluku.

17. Tužitelj osporava navode tuženika da je besplatno stekao pravo građenja i upućuje naslovni sud na točku 14. svog podneska od 4. kolovoza 2020. gdje je netočnost tuženikove tvrdnje detaljno obrazložena.

18. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže naslovnom sudu usvojiti postavljeni tužbeni zahtjev, odbaciti tuženikovu protutužbu, odnosno odbiti tuženikove protutužbene zahtjeve i naložiti tuženiku nadoknadu troška postupka tužitelju.

BUTAN PLIN d.o.o., koje zastupa:

Prilozi: - Rješenje Visokog trgovačkog suda RH od 8. lipnja 2017., broj: Pž 2141/2013